

**ЯНА ЯЗОВА
НИЕ
ТУКА...**

chitanka.info

*И аз, жената, спрях. Сляп бе мракът.
„Не се ли вижда още?“ А пред мен,
поднел мъждива свещ, отвърна ти — мъжът:
„Не виждам нийде път, и аз съм заблуден“.
И питах тихо аз — без стон, без вик, едвам:
„Очакваш ли го ти, очакваш ли ти там?!“*

*Повлечена от тебе, тръгнах нанаяпред.
Загледах с мътен взор — подкрепяш ме с ръка...
Аз отговор не чух; ти беше страшно блед.
Не чаках и ответ — а все вървим така...
И днес не питам аз, вървя до теб без път.
Една подкрепа мен остана — мъжът.*

*И търсим се до днес от векове сами...
Но колко яко ме притискаш в тоя мрак!
Че чувстваш се мой заслон, за мен живееш ти.
Днес знаем, няма път, но нека тръгнам пак!
И леко ни е тъй — с любов, сами вървим,
А в любовта си, Господи, пред теб ще се смирим.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.